

Мені здається: я не жив,
а тільки все збирався жити,
чогось шукав, за чимсь тужив,
бажав комусь весь вік служити;
аж ось і молодість минула,
не живши, втомлена заснула.
І день прийде, як та сльота,
я довгу панахиду правлю:
«Прощайте, молоді літа!
не гуджу вас я і не славлю;
з могили вже вас не добуду,
уже я молодим не буду».
І в сім жалю мов бачу я:
не мертва молодість, лиш сонна;
невпору ще журба моя,
невпору пісня похоронна!
Ще поживем! Давайте жити,
наново глядати, тужити!...

1885
